

**DE DODEN
VAN DE
VOORPAGINA**

DE DODEN VAN DE VOORPAGINA

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

ISBN: 9789464487701

THRILLER

Alle gebruikte namen van personen, onderlinge relaties en gebeurtenissen vermeld in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2022 Walkees

INHOUDSOPGAVE

Introductie	7
De voorpagina	9
Raadsels te over	20
Een ongelooflijk verhaal	32
Een verrassende arrestatie.....	44
Interessante ontwikkelingen.....	53
Het motief wordt duidelijk	63
Een gevaarlijke wending	71
Goede en slechte ontwikkelingen	79
Een rebelse commissaris.....	89
Een belangrijke doorbraak.....	99
De dag van de waarheid?	110
En toch nog weer een wending	124
Een onverwachte ontwikkeling.....	132
De dag met twee gezichten.....	139
Een nare en een goede ontwikkeling	149
De onzichtbare macht	157
De pot verwijt de ketel	165
Een laatste stuiptrekking?	184
Het grote geheim	194
Het motief; het begin en het einde	202

INTRODUCTIE

‘Het gebeurde allemaal in een fractie van seconden en de beide krantenmannen waren te verbaasd en onthutst om op tijd te reageren. Er klonken drie schoten, snel achter elkaar, en de nacht werd terstond grauwer en donkerder dan hij was’.

Een raadselachtig artikel op de voorpagina van de krant, is vóór het zelfs gedrukt is, het begin van deze bijzondere actie politiethriller. Moorden, bomaanslagen en ontvoeringen brengen angst en vertwijfeling. Wie zit erachter, en waarom?

Dit is een politiethriller met veel actie, waar de lezer constant bezig zal zijn met de vraag van het hoe, wie en waarom? Iedere keer weer blijkt alles er anders uit te zien dan eerder werd gedacht. Iedere keer weer komen nieuwe verdachten in beeld. Ondertussen gaan de gruwelijkheden verder.

Het motief blijft lange tijd onduidelijk en onvolledig, en de leider van het grote complot lijkt onzichtbaar bezig met een niets en niemand ontziend plan. De ene misdaad volgt de andere op en lang tast de politie in het duister. De daders zijn meedogenloos en schromen geen enkele vorm van geweld, veel slachtoffers tot gevolg hebbend.

Leg het boek gerust neer, maar weet dat je hersenen door zullen gaan met de vragen die je hebt. Het zal je niet loslaten tot het boek uit is, en je weer onder een andere spanning kunt wachten op de volgende thriller van Kees van der Wal.

DE VOORPAGINA

Het is elf uur zondagavond en Peter van Santen zit volledig gestrest zijn keyboard te mishandelen, om zijn verhaal kort, bondig, maar met een onmiskenbare boodschap te brengen. Hij heeft nog maar krap een kwartier om zijn verhaal perfect te krijgen.

Hij is zo gestrest omdat hij het gevoel heeft dat dit artikel weleens zijn eerste voorpagina zou kunnen worden. De laatste vijf dagen had hij, bijna zonder slaap, zijn laatste onderzoek gedaan om zijn verhaal te staven en te verifiëren. Hij wist dat als dit artikel geplaatst zou worden, het niet anders dan de voorpagina zou kunnen zijn, en dat het tegelijkertijd meerdere vervolg artikelen zou opleveren. Daarvoor had hij het raadselachtig genoeg en kort gehouden. Het zou zelfs een item kunnen worden dat weken stand zou houden, afhankelijk van de voortgang van het politieonderzoek. Dat was eigenlijk de belangrijkste reden voor zijn gestreste gemoedstoestand. De politie wist namelijk op dit moment nog van niets. De enige die buiten Peter zelf wist van waarover hij zou gaan schrijven, was zijn hoofdredacteur, Alfred van Dieren. Alfred en Peter hadden die dag een gesprek gehad van wel twee uur lang. Dit was iets heel bijzonders voor de hoofdredacteur, die normaal gesproken niet veel woorden vuil maakte om zijn beslissing over wél of niet publiceren duidelijk te maken. Vandaag was dit dus anders dan normaal gegaan. Alfred wilde alles weten, wilde de garantie van Peter dat zijn bronnen legitiem waren, en dreigde zelfs dat als dit achteraf niet zo zou blijken te zijn geweest, hij dan direct zijn spullen kon pakken. Peter had volhard en daarom was hij nu bezig met een race tegen de klok om een perfect en hopelijk sector één voorpagina artikel op zijn naam te krijgen.

Om tien voor twaalf pakte hij de print van zijn artikel op en liep naar het kantoor van zijn hoofdredacteur, die al vol ongeduld zat te wachten.

“Nou, jij weet het ook weer lekker spannend te maken. Kom op met dat artikel, we hebben nog tien minuten.” Peter overhandigde zijn hoofdredacteur de print en wachtte tandenknarsend af tot deze het artikel gelezen had en zijn hoofd ophief.

“Potverdomme Peter. Je weet het zeker, ja? Je staat hier voor de volle honderd procent achter? Je weet wat de consequenties zijn als er ook maar iets van je verhaal niet klopt, ja?” Peter knikte en kon zijn benen bijna niet stil houden, zo zenuwachtig werd hij weer. Maar toch overwon zijn ambitie.

“Ja Alfred. Ik weet het zeker, en ik neem alle verantwoordelijkheid op mij. Wordt het de voorpagina?” “Natuurlijk wordt het de voorpagina,” antwoordde zijn baas. “Dit verhaal krijgt meerdere vervolgen, en het begint op sectie één. Mensen zullen het naadje van de kous willen weten. Dit artikel is slechts een opwarmer voor het echte werk. Maar maak je borst maar nat. Vanaf vandaag heb jij geen privéleven meer, en dat kon wel eens even gaan duren ook. Maar goed, als het allemaal klopt wat je schrijft dan zal dit het allemaal waard blijken te zijn. Ik heb gelukkig gezien dat ik het direct een akkoord kan geven, ik heb geen fouten kunnen ontdekken. Ik check nog even met de editor, en ben zo terug, dan gaan we even een sigaretje roken, buiten, maar zoals ik eerder heb gezegd wil ik het vervolgartikel vannacht nog op mijn bureau. Nu kunnen we nog altijd terug, kunnen we het gewoon een stille dood laten ondergaan. Zodra we details plaatsen, en die details zullen snel moeten volgen, kunnen we niet meer terug. Nu ik erover nadenk, dat is niet genoeg. Ik moet meer zien van je bewijsvoering. We zullen vannacht nog bespreken hoe we dit alles gaan doseren.”

Om half één 's nachts stonden Peter van Santen en zijn baas voor de hoofdingang van 'Het Nieuws van de Dag' een sigaret te roken. Alfred van Dieren wilde net zijn sigaret uitmaken toen de mannen werden opgeschrikt door het kabaal van een naderende motorfiets. Vóór ze het echt in de gaten hadden stopte de motor recht voor hen en zagen ze de berijder een wapen op hun richten. Het gebeurde allemaal in een fractie van seconden en de beide krantenmannen waren te verbaasd en onthutst om op tijd te reageren. Er klonken drie schoten, snel achter elkaar, en de nacht werd terstond grauwer en donkerder dan hij was. Tenminste, zo voelde Alfred van Dieren dat, omdat hij terwijl hij de motorfiets hoorde verdwijnen in de verte, toen hij opzij keek direct zag dat Peter van Santen geen gevoel meer had. Die was dood, getroffen door drie kogels, waarvan één door het hoofd. Het was een vreselijk schouwspel, maar de schoten hadden ook anderen gealarmeerd. De nachtreceptionist en tegelijkertijd bewaker stak zijn hoofd door de deur, nam even de situatie in zich op, en draaide zich daarna direct weer om, om de politie te waarschuwen. Dan ging hij weer naar buiten waar zich inmiddels meer mensen vanuit het kantoor hadden verzameld. De bewaker maakte iedereen duidelijk dat ze weer naar binnen moesten gaan om geen sporen te vernietigen. Gelukkig werd er geluisterd en in de ontvangsthal van het gebouw werd de komst van de politie afgewacht en werd er ondanks het verbod flink geroookt en weinig gesproken. Het duurde geen vijftien minuten toen een hele karavaan voertuigen tot vóór de hoofdingang aankwam. Politieauto's, een ambulance, en wat burgervoertuigen. Alfred was de enige die buiten was gebleven, maar wel op een zekere afstand van het dode lichaam van zijn gewezen journalist, Peter van Santen. De twee als rechercheurs uitziende mannen die zojuist uit één van de burgervoertuigen waren gestapt, kwamen direct op Alfred af. Het was hem ook al duidelijk geworden dat een dokter was aangekomen, die zich nu over het lichaam heen boog om het te onderzoeken. Eén van de rechercheurs sprak Alfred aan. "Goedenacht, mijn naam is Swart, ik ben rechercheur van de afdeling moordzaken, bureau Doelwater, en dit is mijn collega, rechercheur Brand.

Heeft u het lichaam gevonden? Of was u aanwezig toen deze misdaad plaatsvond?” Alfred leek uit een trance te ontwaken en keek de rechercheur eerst wat schaapachtig aan, maar kwam toch met een antwoord.

“Ik was erbij, ik stond naast hem, we rookten een sigaret. Zijn artikel, wat nu? Is dat waar dit om ging? Peter, waarom? Ik begrijp het niet.” De rechercheur had wat moeite om alle woorden van Alfred te begrijpen en vroeg dus om opheldering. “Wat bedoelt u met zijn artikel? Maar wacht even. Brand, neem meneer mee naar binnen en laat hem in een ruimte brengen waar wij hem later kunnen spreken. Kom dan terug naar hier. Nadat we alle voorlopige informatie van de dokter hebben gehad, en zelf ook even rondgekeken hebben keren wij dan bij meneer terug.” Rechercheur Brand nam de hoofdredacteur mee naar binnen en Swart liep op de dokter af. Hij deed dit met een omweg, allereerst naar de weg lopend omdat het hem al wel duidelijk was geworden dat ze hier blijkbaar met een regelrechte liquidatie te maken hadden, die dan waarschijnlijk vanaf de weg had plaatsgevonden. Toen hij de weg had bereikt riep hij twee agenten naar zich toe en gaf hun de opdracht de hele weg tegenover het gebouw af te zetten, te onderzoeken op sporen en te zoeken naar eventuele kogelhulzen. Zelf keek hij even vluchtig rond en liep dan toch op de dokter af, waar toen hij uiteindelijk voor hem stond ook rechercheur Brand weer arriveerde.

“Heb je al wat voor ons, Balthasar?” De dokter, Balthasar van Drunen, keek naar de rechercheur op en antwoorde met zijn zo bekende krakende stemgeluid. “Ja David, ik denk het wel, alhoewel ik denk dat het je niet ver zal brengen in het onderzoek, want dit ziet er wel uit als een professionele liquidatie, uitgevoerd door een scherpshutter. Eén kogel door het voorhoofd, en twee door het hart. Alle drie de schoten zijn dodelijk geweest, dus kies maar uit zou ik zeggen. Verder valt er voor mij weinig te zeggen op dit moment, want het mag duidelijk zijn dat er geen twijfel zal zijn over het tijdstip van de dood. Dat hoeft je maar even te bekijken op de beelden van die camera daar,” en toen wees de dokter schuin omhoog naar een hoek van het gebouw.

“Scherp opgemerkt Balthasar. Nu, er is ook nog een getuige van het geheel, dus dat zal inderdaad geen vraag zijn. Ok, Victor, dan gaan wij maar eens een praatje maken met die getuige en laten de dokter en onze technische mensen hier hun werk doen. Balthasar, als jullie klaar zijn met het lichaam, dan kun je hem op laten halen.” Dan liep hij vooruit, terug het gebouw in, met Victor Brand volgend. “Waar hebben ze hem neergezet? Weet je dat?” Swart vroeg het zijn assistent, waarop die nee knikte. “Nee, de bewaker heeft dat overgenomen, we moeten het hem vragen. Hij was trouwens na die getuige de eerste die een kijkje buiten de deur deed.”

“Ok,” sprak Swart weer. “Dan praten we later met hem, maar vraag hem nu eerst waar we die getuige kunnen vinden.” Dat was niet nodig want de bewaker kwam al op de mannen af en sprak hen toe. “Heren, zal ik u bij meneer van Dieren brengen? Ik heb hem in zijn kantoor gebracht, waar hij nu op u zit te wachten. Misschien weet u dit nog niet, maar de heer van Dieren, Alfred, is de hoofdredacteur van de krant, en het slachtoffer is één van de journalisten, Peter van Santen. Ze waren samen buiten een sigaret gaan roken, en een paar minuten later hoorde ik dan de schoten. Het was hier van het ene op het andere moment compleet chaos. Ik stak mijn hoofd buiten de deur en zag direct dat het fout was. Mensen glipten naar buiten om te kijken en ik ben toen direct ook naar buiten gestapt en heb iedereen gemaand weer naar binnen te gaan, wat gelukkig lukte. Alleen meneer van Dieren bleef buiten. Ik heb toen binnen op jullie gewacht, er tegelijkertijd voor zorgend dat er niemand meer naar buiten ging.” Rechercheur Swart wachtte even met reageren tot de bewaker een deur had geopend die blijkbaar toegang gaf tot het kantoor van de hoofdredacteur, die ze direct, nog steeds in een zichtbaar onthutste toestand achter zijn bureau zagen zitten. Dan dankte de rechercheur de bewaker en vertelde hem dat ze later nog bij hem terug zouden keren. Hij vroeg de bewaker er ook voor te zorgen dat niemand het gebouw zou verlaten zonder toestemming van de agenten aan de deur. Die wisten wel dat op dit moment niemand het gebouw mocht verlaten.

Dan, toen de bewaker was vertrokken, sloot Swart de deur achter hem en zijn collega, en namen ze plaats op de stoelen die zich voor het bureau van de hoofdredacteur bevonden. Rechercheur Swart begon de man tegenover hen aan te spreken.

“Meneer van Dieren. Ik snap dat u het nu niet bepaald makkelijk zult hebben, maar wij zullen u toch wat vragen moeten stellen.” Alvorens hij kon beginnen met de eerste vraag ging de telefoon op het bureau van de hoofdredacteur. Swart gebaarde hem dat hij op kon nemen en luisterde mee. “Nee, niks uitstellen. Dat artikel wordt meegenomen, sectie één voorpagina.” Daarna legde hij direct de hoorn weer op de haak, de man aan de andere kant van de lijn geen kans gevend een discussie aan te gaan. Rechercheur Swart vroeg de hoofdredacteur of het gesprek in enigerlei mate met het gebeurde te maken had, waarop de man antwoorde.

“Ja, en nee, ik weet het niet. Ik kan het allemaal nog niet vatten. Peter, het slachtoffer, was met een verhaal bezig dat zeker de komende dagen voorpagina nieuws zal zijn. Ik heb besloten het gewoon te drukken, dat is het minste wat ik nog voor hem kan doen.” Swart vroeg of hij een kopie van het artikel kon krijgen en de hoofdredacteur zorgde er direct voor dat het binnen enkele seconden uit de printer achter hem kwam. Hij pakte het van de printer en schoof het de rechercheur toe. Dan kwam Swart met zijn tweede vraag. “Kunt u ons nu vertellen wat er zich buiten precies heeft afgespeeld, graag in detail, vanaf het moment dat u naar buiten stapte.”

“Nou, daar valt niet veel over te vertellen. Wij waren dus naar buiten gegaan om een sigaret te roken en stonden voor de hoofdingang toen er opeens een motorfiets met een man in het zwart voor de poort stopte. Voordat we ook maar iets door hadden richtte de man een pistool in onze richting, loste drie schoten en snelde weer weg, in de richting van het centrum. Ik was totaal verbouwereerd en keek naast mij en zag Peter op de grond liggen in een plas van bloed.

Ik zag de wond op zijn voorhoofd en zag ook duidelijk dat hij ook nog in de hartstreek was geraakt, dus besepte direct dat hij dood was. Ik moet verder in een soort shocktoestand zijn geweest want het volgende dat ik mij herinner is jullie, die ineens voor mij stonden. De rest weet u dus zelf al wel.” De rechercheur was nog niet tevreden en ging verder.

“Kunt u iets meer vertellen over de motorfiets en de berijder?” De man zuchtte, maar antwoorde toch. “Hij was volledig in het zwart gekleed, met zo’n integraal helm op, en de motor was ook helemaal zwart, ik kan er verder niets van maken. Trouwens, die schoten gingen erg snel, het moet dus wel een semiautomatisch pistool zijn geweest.” “Heeft u verstand van wapens?” Nu was het rechercheur Brand die de vraag stelde. De hoofdredacteur schudde zijn hoofd, en gaf antwoord. “Nee, niet echt, maar ik heb weleens een artikel voorbij zien gaan waar het één en ander werd uitgelegd over het verschil tussen een revolver en een pistool, vandaar. Luister, ik heb nog steeds een krant die op tijd de deur uit moet, kunnen we dit gesprek later hervatten? Ik wil dat die krant op tijd bij onze lezers is en ik wil het artikel van Peter van een voorwoord voorzien, en een bij-artikel schrijven over het gebeurde. Ik moet dit binnen een half uur allemaal geregeld hebben.” De rechercheur had hier geen bezwaar tegen omdat er toch geen details bekend waren die iemand zou kunnen triggeren, en het voor hem trouwens ook onmogelijk zou zijn plaatsing van het artikel te verbieden.

“Ok meneer van Dieren. U kunt gaan, maar houd u beschikbaar alstublieft. Kunnen wij uw kantoor gebruiken voor een gesprek met uw bewaker?” De man knikte en verliet zijn kantoor, waarop rechercheur Brand de bewaker ging halen en nadat zij beide weer plaats hadden genomen begon Swart zijn eerste vraag te stellen.

“Goed meneer, kunt u ons eerst even uw naam geven en vertellen hoe lang u al hier werkt?” De bewaker antwoorde met heldere stem.

“Mijn naam is Ferdinand Braat, en ik werk hier inmiddels twee jaar, maar ben zeventien jaar geleden op het hoofdkantoor begonnen als postloper en uiteindelijk hier in de bewaking terechtgekomen.

Tegenwoordig betekent dit dat na de normale kantooruren de bewaker ook de receptie bemand, omdat het gebouw eigenlijk vierentwintig uur per dag open is. Maar voordat u verder gaat. Mag ik even iets zeggen, anders vergeet ik het misschien?” Rechercheur Swart knikte bevestigend en de bewaker ging verder.

“Ja, het heeft misschien niets te betekenen, maar ik wil het toch even kwijt. Deze week was het mij opgevallen dat er op verschillende dagen, meestal na vijf uur ’s middags een wit busje voor de poort stond. Ik heb nooit iemand in of uit zien stappen, en ik vond het maar vreemd. Ik heb een notitie ervan in ons logboek geschreven, met het kenteken van de bus. Ik heb dat kunnen aflezen via de bewakingscamera bij de poort.” Rechercheur Swart was onder de indruk en complimenteerde de bewaker met zijn scherpzinnigheid.

“Dat is welkome informatie meneer Braat, en nu u het over de beveiligingscamera hebt, hoeveel camera’s zijn er, en hoe lang worden beelden bewaard?” De beide rechercheurs zagen de man schuin omhoog kijken en in gedachten de camera’s tellen.

“Er zijn er zes buiten, en binnen heeft iedere publieke ruimte er twee, geen camera’s in de kantoren dus. Oh, en in de productieafdelingen hangen ook camera’s. Beelden worden een jaar bewaard, en daarna worden de beeld dragers gewist en hergebruikt. Er is een speciale ruimte waar het materiaal bewaard wordt, in de kelder. Die ruimte heeft ook camera’s en is afgesloten met een code slot, waarvan alleen de hoofdbewaker, dat ben ik, de hoofdredacteur, en het hoofd IT de code hebben. Tenminste, voor zover mij bekend. Ik heb trouwens wel een schema voor u waarop u kan zien waar alle camera’s zich bevinden.”

“Heel goed meneer Braat. Toch zou ik graag willen dat u zo dadelijk met ons naar buiten gaat, en ons alle camera’s buiten aanwijst. Daarna lopen we dan weer met u mee voor het schema. Laten we dat eigenlijk maar direct gaan doen, we kunnen eventuele andere vragen ook stellen terwijl we daar mee bezig zijn.

We zullen tegelijkertijd kijken of de plaats delict vrijgegeven kan worden, dan kan iedereen zich weer normaal bewegen. Ik denk niet dat we iets bruikbaar van de mensen binnen hoeven te verwachten, we zullen later wel zien of we nog iemand in het bijzonder vragen moeten stellen. Het hoofd IT zal er waarschijnlijk één zijn en natuurlijk moeten we nog terug in gesprek met de hoofdredacteur. De autopsie zal ook weinig nieuws brengen vrees ik, dus dat maakt de informatie van de heer Braat en de eventuele camerabeelden tot onze enige sporen, voor nu.” Ze kwamen inmiddels weer buiten voor de hoofdingang aan en Swart had nog een vraag voor de bewaker. “Waar staat eigenlijk de hardware van het camerasysteem, en hoe vaak worden er schijven gewisseld?” De bewaker had zijn antwoord direct klaar.

“Iedere vrijdag, worden de dragers gewisseld, tijdstip verschilt. Het hoofd IT doet dit, ik denk puur wanneer het hem uitkomt. De monitoren staan hier bij de receptie, maar er zijn meerdere mensen hier die de beelden ook vanaf hun eigen computer kunnen raadplegen, vandaar dat u bij de hoofdredacteur op zijn bureau hebt kunnen zien dat hij een hele batterij monitoren tot zijn beschikking heeft. Het opnamegedeelte van de hardware staat in de ruimte in de kelder, die ik even hiervoor heb genoemd.” Rechercheur Swart was weer tevreden en liet de bewaker alle camera’s buiten tonen. Er waren er twee rechts en links van de hoofdingang, twee bij de poort, die trouwens altijd open bleek te staan, en twee op de parkeerplaats. Ze namen alles in zich op en waren juist van plan terug naar binnen te gaan toen een vrachtwagen de poort doorreed en om het gebouw heen reed in de richting van de laad- en los ruimte. “Ja, het werk gaat gewoon door,” merkte de bewaker op.

“Om drie uur precies zal de eerste wagen geladen worden, er zullen er daarna nog vier volgen.

Ze werken met een strikt tijdslot van een half uur per wagen, natuurlijk is de eerste wagen voor de langste afstanden, enzovoort. Het is nu twee uur geweest, ik zal nu echt moeten gaan, want ik heb de taak bij de lading van de vrachtwagens aanwezig te zijn. Wilt u misschien dat ik u naar de hoofdredacteur breng? Die is nu in de drukkerij.” Swart toonde weer een glimlach op zijn gezicht.

“U weet echt alles van het reilen en zeilen hier, nietwaar? En ook over alle mensen die hier werken, neem ik aan? Maar ja, breng ons maar naar de hoofdredacteur.” Ferdinand Braat opende de deur voor de rechercheurs en liet hen binnengaan, waarna hij volgde. Dan liep hij weer voor hen uit en liepen ze een paar gangen door waarna ze uiteindelijk, al duidelijk door de geur van inkt die hen tegemoet kwam de drukkerij binnen liepen. De bewaker wist precies waar hij Alfred van Dieren kon vinden. Hij bracht de twee rechercheurs in een klein glazen kantoortje waar ze de hoofdredacteur hevig zagen discussiëren met een man die waarschijnlijk in de drukkerij werkzaam was. Rechercheur Swart was net van plan de hoofdredacteur aan te spreken toen er een luid kabaal klonk. Het leek van buiten te komen, en het klonk ook alsof er weer schoten vielen, maar nu van een automatisch geweer. De rechercheur keek de bewaker aan en vroeg hem waar ze naar buiten konden. In de drukkerij ontstond paniek tussen de medewerkers maar Swart kon zich daar nu niet mee bezighouden. Hij rende achter de bewaker aan die naar een kleine deur leek te gaan, achter in de drukkerij. Hij was er net iets eerder dan de beide rechercheurs.

“Door deze deur kunt u naar buiten en rechts naast deze ruimte is de laad- en los afdeling, volgens mij komen de geluiden daar vandaan.” Rechercheur Swart opende behoedzaam de deur en stak voorzichtig zijn hoofd buiten. Op hetzelfde moment hoorde en zag hij een motorfiets met daarop een in het zwart geklede berijder op volle snelheid richting de poort verdwijnen.

Een politieauto met loeiende sirene en blauw zwaailicht, met twee agenten die nog steeds op het terrein waren, volgde de motorfiets en rechercheur Brand was al aan het bellen voor versterking en voor een eventuele onderschepping van de motor met berijder. Ze konden inmiddels duidelijk zien dat de vrachtwagen die ze eerder die nacht aan hadden zien komen zwaar onder vuur was genomen en naast de vrachtwagen lag het lichaam van de chauffeur.

Swart controleerde eerst het lichaam maar moest direct vaststellen dat de chauffeur niet meer leefde. Dan keek hij de laad- en los ruimte in en zag ook daar lichamen op de vloer liggen, en ook zag hij dat een aantal medewerkers gewond waren. Er leek ook een brand te zijn ontstaan bij de opstelplaats van pallets. Brand pakte zijn telefoon weer en belde ook de brandweer en een ambulance. Daarna belde hij nog hun eigen dokter en collega's van de technische dienst. Dan voegde hij zich weer bij zijn baas. Die had inmiddels vastgesteld dat er nóg twee doden te betreuren waren, één wat leek zwaargewonde en drie lichtgewonde medewerkers.

RAADSELS TE OVER

Iedereen uit de productieafdelingen was verzameld in de aankomsthal van het hoofdgebouw. In de drukkerij waren alleen medisch personeel en politie, die zich bezighielden met de slachtoffers. Rechercheurs Swart en Brand hadden inmiddels de ondersteuning gekregen van nog twee rechercheurs van hun afdeling en er waren inmiddels ook meerdere agenten aanwezig voor bewaking en ondervraging. De hoofdredacteur was weer naar zijn kantoor gebracht en dat was waar Swart en Brand, én hun twee collega's ook waren.

“Goed,” begon Swart. Vier doden, één zwaargewonde en drie lichtgewonde slachtoffers. Maar geen idee wat de reden of oorzaak van dit alles zou kunnen zijn. Het enige waar we ons op dit moment aan vast kunnen houden en op door moeten borduren is het artikel van Peter van Santen, en dus zijn we weer bij u, meneer van Dieren. Maar eerst even dit,” en toen richtte hij zich tot de twee andere rechercheurs. Sas, jij en Hugo gaan in de aankomsthal, met de hulp van wat agenten iedereen ondervragen. Als er bij iemand iets bijzonders uitkomt dan hou je die persoon apart en praten wij later verder met hem of haar. Verzeker jullie ervan dat er agenten bij de hoofdingang staan en bij alle andere in- en uitgangen van dit gebouw. Niemand verlaat dit gebouw zonder onze toestemming. De poort dient gesloten te zijn en de media, die al wel aanwezig zal zijn, moet op afstand gehouden worden. Zijn rechercheurs hadden het begrepen en vertrokken, waarna Swart zich nu tot zijn assistent richtte. “Brand, zoek even uit of er al iets over de achtervolging van de motorrijder c.q. dader bekend is. Oh, en vraag die bewaker, Braat, hierheen te komen. Vraag hem ook je het kenteken van die witte bus waarover hij met ons sprak te geven en vraag dat kenteken na.”

Rechercheur Brand nam zijn telefoon weer in de hand en Swart richtte zich nu weer tot de hoofdredacteur. “Meneer van Dieren, gaat het een beetje? Het is nogal wat, wat hier gebeurd vannacht.”

De hoofdredacteur keek op uit zijn gedachten, zuchtte diep en antwoorde met een droevig stemgeluid.

“Ja, met mij persoonlijk gaat het wel, maar mijn mensen, verschrikkelijk. Hoe moet ik het hun naasten vertellen? Het is vreselijk, en waarom? Waarom?” De rechercheur nam het weer even over. “Die nabestaanden nemen wij voor onze rekening meneer van Dieren, dat is procedure, en wij zullen misschien ook wat vragen voor hen hebben. Wat ik door u graag zo snel mogelijk geregeld wil zien, is ons de personeelsgegevens te verschaffen van Peter van Santen, van u, en van de andere slachtoffers. Oh, en ook die van Ferdinand Braat graag.” Juist op dat moment kwam de bewaker het kantoor binnen, terwijl Alfred van Dieren zijn telefoon oppakte en iemand belde voor de zojuist door de rechercheur gevraagde gegevens. Dan richtte hij zich tot rechercheur Swart. “Het spijt me, maar ik moet aan de krant denken, hoe onverschillig dit ook op dit moment mag lijken. Wij kunnen het ons simpelweg niet veroorloven die krant niet uit te laten komen vandaag. Misschien wat later, maar hij moet de deur uit, zo snel mogelijk.” Rechercheur Swart had hier begrip voor en had de oplossing al klaar.

“Ik begrijp dat meneer van Dieren, maar eerst moeten onze mensen klaar zijn in de laad- en los ruimte. Zodra dat het geval is mag u met minimale bezetting, onder het oog van onze agenten het werk afmaken. Ik wil echter dat u alles telefonisch regelt, of met de hulp van meneer Braat hier, die eventuele boodschappen voor u door kan geven. U blijft hier in dit kantoor totdat wij het sein veilig geven. Brand, bel voor bijzondere ondersteuning. Ik wil dat de bijrijders van de vrachtwagens politiemensen zijn, en iedere vrachtwagen wordt ook begeleid door twee opvallende wagens, één vóór en één achter de vrachtwagen, met in ieder politievoertuig twee agenten. Zij dienen zwaailicht en sirene te voeren.